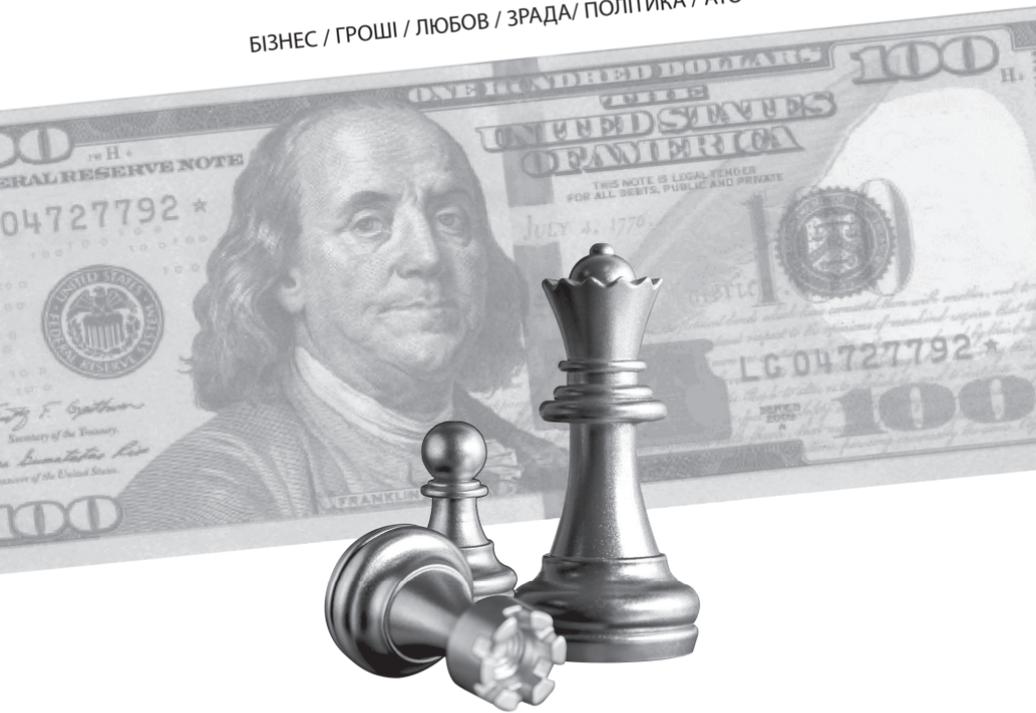

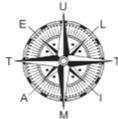
Станіслав Агеєв
Олександр Редька

ВОЛОНТЕР

БІЗНЕС / ГРОШІ / ЛЮБОВ / ЗРАДА / ПОЛІТИКА / АТО

ФІЛОСОФІЯ ПОЖИРАННЯ

«Кінцевий бенефіціар»

Київ
2022

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

УДК 821.161.2'06-311.6
А3 А23

Усі права захищені.
Жодна частина цієї книжки не може бути відтворена
в будь-якій формі без письмового дозвілу
правовласників.

Станіслав Агеєв. Олександр Редька
ВОЛОНТЕР. Філософія пожирання — Київ: «Кінцевий бенефіціар»,
2022. — 304 с.

ISBN 978-617-7982-03-5

Ця книга — історія життя людини, чоловіка, батька, підприємця і волонтера ще до його тридцятиліття. А вже стільки подій, вчинків, проєктів, подвигів та досягнень! І він іде далі, будує, створює, вирощує, виховує, неймовірно багато допомагає українській армії і мріє, мріє про світле майбутнє України!

Тож майбутнє наше з вами залежить від таких Волонтерів у всіх можливих сенсах цього багатогранного поняття.

УДК 821.161.2'06-311.6
А3 А23

ISBN 978-617-7982-03-5

© Станіслав Агеєв, 2022
© Олександр Редька, 2022
© Кінцевий бенефіціар, 2022

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

ЗМІСТ

ВІД ВИДАВЦЯ	4
ПРО КНИГУ	5
Глава 1. 18 жовтня	6
Глава 2. Монголія	16
Глава 3. Час змін	21
Глава 4. 2004	24
Глава 5. Моя гра	35
Глава 6. Гра почуттів	41
Глава 7. Як у 90-ті	51
Глава 8. Схід — справа тонка	61
Глава 9. Клуб	72
Глава 10. Зліт	80
Глава 11. Тусовки	103
Глава 12. Піраміда	110
Глава 13. Стати депутатом	116
Глава 14. Система	126
Глава 15. Чорний	138
Глава 16. Поразка	148
Глава 17. Народження Сталкера	156
Глава 18. Змова	167
Глава 19. Живі і мертві	177
Глава 20. Мертві і живі	187
Глава 21. Кінець Волонтера	196
Глава 22. Переворот	202
Глава 23. Комбат	216
Глава 24. Битва за міст	226
Глава 25. Між життям і смертю	238
Глава 26. Час подумати	247
Глава 27. Патріот своєї країни	261
Глава 28. Зроблений зі сталі	270
Глава 29. Новий бій. Загибель Сталкера	285
ЕПІЛОГ	293

ВІД ВИДАВЦЯ

Жодної книги в житті я не читав чотири рази. А цю довелося. І довелося — правильно сказано лише тому, що тричі я прочитав її російською, українською та англійською в якості головного редактора, і лише перший раз — як просто читач.

Але точніше буде сказати — пощастило. Аж чотири рази пощастило. Адже всі ці рази я насолоджувався сюжетом, вкотре переживав події, відчував емоції, зокрема біль, який відчуває тепер кожен Українець, та знову і знову щиро сміявся з окремих курйозних життєвих ситуацій.

І один постулат я засвоїв тепер остаточно — опис справжнього життя завжди буде цікавішим за будь-яку вигадку. «Волонтер» — це про реальні події в житті героя, тепер мого друга і партнера, більшість із яких не траплялись із ним як погодні явища, самі по собі. Ні, він сам активно генерував «порядок денний» цих подій і свого життя в цілому.

Будь це бізнес, особисті стосунки, спроби в політиці чи небезпечні будні волонтера в АТО — це все його активна, гіперактивна людська і громадянська позиція.

Ця книга — історія життя людини, чоловіка, батька, підприємця і волонтера ще до його тридцятиліття. А вже стільки подій, вчинків, проєктів, подвигів та досягнень! І відкрию секрет — в цю одну книгу все не вмістилось. Буде трилогія, а може й більше, адже він іде далі, будує, створює, вирощує, виховує, неймовірно багато допомагає українській армії і мріє, мріє про світле майбутнє України!

Тож майбутнє наше з вами залежить від таких Волонтерів у всіх можливих сенсах цього багатогранного поняття.

І найкраще та найцікавіше те, що... далі буде!

Роман Кузюк
засновник Видавництва бізнес-літератури
«Кінцевий бенефіціар»

ПРО КНИГУ

Це запаморочлива історія однієї долі. Він був студентом юридичної академії. Не закінчив, став підприємцем, на собі відчув усі труднощі бізнесу по-українськи. Він заробляв гроші, багато грошей, дуже багато грошей.

Він кохав і був коханим. Але йому довелося пережити зраду... Як партнерів, так і близьких, дуже близьких людей.

І все одно він вірив... Вірив у свою країну. Тож вирішив змінити все, що тут не так. Але політика — не для чесних людей.

І тут трапилася вона. Війна. У народі — АТО. І він став Волонтером.

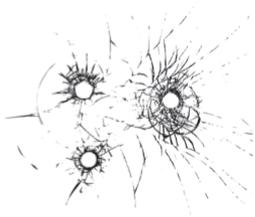
Читаючи цю книгу, ви сміятиметеся і плакатимете. Адже життя наше — як американські гірки, ніколи не знаєш, що чекає на тебе за наступним поворотом!

А ця книга — саме історія Життя, написання якої її Герою додало сенсу Жити, навіть тоді, коли вже всі надії зотліли...

Читаючи цю книгу, точніше «проживаючи» її, вам буде про що замислитися і у своєму Житті...

ГЛАВА 1

18 ЖОВТНЯ

2014 рік.

Піски, Донецька область.

— Все завантажили? — Алекс трохи нервував. Це була не перша його поїздка, проте на передову випадало їхати вперше. Щось всередині змушувало рухатися вперед, на «передок», хоча все його людське єство було проти.

— Ну що, все?

— Та ніби... — відповів Жека і зіщулився. З Алексом йому доводилося їхати вперше. Спритний, дотепний, щира душа, та й досвід таких поїздок якийсь має.

Машина була під зав'язку заповнена тим, що на передовій і гріє, і лікує, і життя рятує. Теплий одяг, лікарські засоби, безпілотник... — словом, все те, на що пиляється держбюджет. От лише до солдатів це не потрапляє — не проходить через тилових щурів і мордатих чинуш.

Саме ця думка і бажання щось змінити штовхали Алекса вперед.

Шлях прямував у бік блокпоста «Республіка Міст», останнього укріпрайону українських сил, далі потрібно було дістатися до окопів, до людини з позивним Чорний, — саме він мав бути проводирем Алекса. Алексу бійці також встигли дати позивний. Хлопці називали його Сталкером, жартуючи: цей намагається пройти там, де не чути й духу цивільного.

Від «Моста» до першої лінії було всього півтора кілометри. Живчику «Субару форестер» подолати цю відстань було завиграшки. Алекс тиснув на газ, не жаліючи двигуна, поруч сидів Жека і знімав на телефон навколишній краєвид... Моторошний краєвид: зруйновані будинки, що майже повністю згоріли, розкурочені подвір'я, поспіхом залишені речі... і жодної душі! Осінь — доволі поетична пора, проте тут було не до поезії. Замість п'яних ароматів опалого листя, мокрої землі та свіжого вітру тут пахло смертю. Її дихання було всюди, в усьому. Це в її володіння вони щойно проникли, і коли їх помітять — було лише питанням часу. Було таке враження, що земля перевернулася догори і саме пекло, яке виринуло з глибин, опинилося на поверхні. В голові крутилося лише одне слово — Армагеддон!

Раптом похмуру осінню тишу пронизав різкий звук... Кулемет...

— Ти чув? Стріляють! Чувак, ти чув?!!!

— Чорт, це по нас!

Алекс різко витиснув педаль гальма до кінця, вже чулися не лише черги, а й звук металу, який прошивають кулі. Блимнув на пасажирське — де Жека?! Відкриті дверцята і нікого. Ненормальний, швидкість сто двадцять!!! Стрибун чортів — вб'ється ж! Ривок праворуч — і машина летить у кювет, та для Алекса все ніби зависло... Повітря стало ватяним, невідчутним, густим, як желе, і час майже зупинився... як у кіно... Він чітко бачив, як кулі, що пролітали повз, розрізають повітря і з шаленством вгризаються в тіло машини, бачив, як летить у кювет, бачив, як поруч пролітає снаряд з «Мухи»... Удар! Машина впала і зупинилася між деревами. Алекс рвонув дверцята і викотився на землю з машини, що вже диміла.... Інстинкти підказували, що

піднімати голову не можна, кулемети дзижчали, здавалося, з усіх боків... заціпеніння пройшло... Де Жека? Живий чи ні? Не в змозі підняти голови, Алекс кричав щодуху... до хрипоти, до пульсації в горлі:

— Жека!!! Жека!!!

Дивне відчуття змусило повернути голову. Біля напівзруйнованої хати, ніби так і треба, сидів Жека... увесь подертий у шоковому стані, проте цілісінький! От же ж щасливець! Від моменту обстрілу всього кілька секунд промайнуло, а він за цей час встиг проповзти метрів вісімдесят! ЯК?!! Дива адреналінові, мати їх туди!

А повітря гуло кулеметними прокльонами. Потрібно доповзти, дотягтися до омріяного укриття, де причаївся Жека. Метр, два, три... І так, здавалося, немає кінця-краю — повзеш і повзеш... повзеш і повзеш. Якось дістався до Жеки — потрібно перепочити.

Стрільба припинилася так само раптово, як і розпочалася. Запанувала зловісна тиша. Картина була не дуже. В кюветі машина, що диміла, розвалена хата, подвір'я з наслідками обстрілів, кривий паркан і старий «Москвич», що згорів ущент.

— Що робити?

— Та хрін його зна! Свої грохнуть або чужі...

— Шикарний вибір!

— Може, підемо?

— А машина?!!

Цей діалог, як, власне, і тишу, зруйнували вигуки, причому, як здалося Алексу, говорили російською.

— Роджер, там двохсоті є? Ти дивився?

— Там, походу, всі двохсоті... Машина горить.

Оце халепа! Від тих, що говорили, Алекса і Жеку відділяли лише дошки паркана. Такий собі захист. Алекс

завмер. Хотілося зупинити шалений стук серця, який, здавалося, розривав тишу і міг виказати його. Краєм ока він встиг помітити, як Жека поплазував ніби змія, але гілка, що потрапила йому під руку, так хруснула, що Алекс зрозумів — попали! Обережно повернув голову і зустрівся очі в очі з тим, з чим найменше хотілося зустрітися: холодним, пустим і жорстким поглядом на нього дивився ствол автомата. У свідомість Алекса настільки врзалася ця картина, що він навіть не відразу помітив, хто тримав цей ствол.

— Ти хто?

— Я... я... волонтер... цивільний... А ви?

— «Дніпро-1».

Такої душевної радості Алексу ще не доводилося відчувати. Відлягло зразу. Відпустило так, як відпускає після знеболювального уколу людину, що страждає на ниркову кольку. Свої! Яке просте слово «свої» і який глибоченний зміст, що в повсякденні ми часто не помічаємо.

— Ми ж до вас їхали! До вас!!!

— А цей подряпаний з тобою?

Поруч з бійцем крокував щасливий Жека. Так вони й опинилися у розташуванні батальйону «Дніпро-1». Автор щиро сподівається, що згадка про цей героїчний підрозділ буде не лише на наших сторінках, а й увійде до підручників з історії.

У бліндажі бійців батальйону «Дніпро-1» було вогко, проте затишно, люди, що дивилися на Алекса — кожен з власною неповторною історією, — вони були різні... Проте єднало їх одне — жага перемоги. Можливо, навіть не стільки перемоги, скільки бажання відстояти власну гідність.

Чорний запитав Алекса:

- Чого приїхав?
- Ну обіцяв же, — скромно відповів Алекс.
- Багато хто обіцяє, — вколов Чорний.
- Ми ж вас уже поховали, а ви он які живучі, особливо отой, подряпаний.

За командою «Чорного» почали працювати автоматники, кулемет і снайпери, й орки поповзли назад. Якби так було завжди... Бійці, мужність яких не знає меж, можуть завалити і знищити будь-якого супротивника, а повинні підкорюватися командам ублюдків з жирними зірками на погонах або ще гірше — при краватках і в дорогих костюмах, які ніколи не нюхали пороху і не тримали в руках зброю.

Саме через них багато хто не побачить сонця, не обійме коханих, не народить дітей.

ОРКИ ВІДІЙШЛИ.

Чорний вирішив показати Алексу свої володіння серед недобитків зруйнованих війною будинків, і вони рухалися короткими перебіжками або повзучи страшенно змороною землею, землею зраненою, скаліченою, і, якби земля мала кров, вони б ходили по кровоточивій і понівеченій шкірі нашої планети. Командний пункт, до якого вони повернулися, розташований був у бетонному гаражі, що був переобладнаний під бліндаж.

— А якщо міномет попаде?

— Якщо сто двадцятий, то буде братська могила.

Алекс шаленів від поведінки людей на передовій. Створювалося враження, що ті, хто перебував там довго, втрачали інстинкт самозбереження. Здавалося, відчуття небезпеки у них було атрофоване.

Алекс навіть не знав, як себе поводити, коли зайшов у бліндаж...

Востаннє він куриє роки три тому, а тут наче підмінили: одну за одною, одну за одною. Так і куриє, поки пачка не скінчилася.

Вжиті тридцять грамів спирту нарешті позбавили його від заїкання і невпевненості.

А ще ... Він усвідомив, як пан Ейнштейн, що все відносно: навколо розриваються міни, летять снаряди і стріляють «Гради», виймають із землі останнє життя, а в бліндажі хтось курить, хтось п'є, хтось жартує, і плювати на те, що відбувається зовні.

Алекс дуже радів, що вантаж із машини все ж врятували. Один з тих, хто виймає з понівеченого «Субару» подарунки, був Граф, який мав керувати безпілотником. Саме він запропонував Алексу влаштуватися у бліндажі і розповісти, як давати лад дорогій іграшці, що мала рятувати життя і визначати позиції сепаратистів. Стрільно було... І не соромно в цьому зізнаватися! Кулі і міни стали фоном цієї лекції з навичок керування безпілотним літальним апаратом. Протягом цього дня Алекс вже неодноразово народжувався і вмирав, але Граф був простим у своїх судженнях.

— Не сци, не по тобі ж стріляють. От коли по тобі «бомбити» почнуть, тоді і нервуйся!

Ну, а потім... Знову окопи... Звідкись взявся борщ, чай, — найкращі ліки від пережитих потрясінь. Здається, нічого смачнішого в житті Алекс до цього не куштував. На радощах вирішив зателефонувати рідним — парадокс!!! Наші оператори не працюють... зате працює всюдисущий російський «Білайн»! Як так? Загадка!

Розгубленість — мабуть, саме це слово найбільш точно характеризувало стан Алекса. Машина перестала диміти, і, здавалося, що саме це було знаком до повер-

нення. В якийсь момент було таке відчуття, що живими вже не вибратися, але фортуна явно була на їхньому боці. Скалічену машину затягали у подвір'я «черепахою» — незрозумілий агрегат, схожий на німецький бронетранспортер часів Другої світової війни. На величезний подив, машина Алекса завелася, незважаючи на те, що всі датчики сигналізували про повну неприцездатність.

Залили якесь незрозуміло де взяте мастило і воду замість тосола. Чорний наказав вшиватися. З позицій орків час від часу чулися кулеметні черги та хаотичні мінометні залпи. Єдиною можливістю вирватися було рішення відкрити вогонь по позиціях орків. І хлопці зробили це, не маючи офіційної бойової задачі, не підтверженої командою зверху, але щоб урятувати життя двох шибайголов-волонтерів Алекса і Жеки.

Почала працювати артилерія і танки вийшли в поле, щоб прикрити хлопців на скаліченій машині. Машина не слухалася педалей. Потрібно було летіти, а вони повзли. Півтора кілометри, що відділяли їх від «Республіки Міст», видавалися вічністю. Алекс не відчував страху, всі почуття замінила одна думка, що спопеляла, розривала мозок, змушувала все тіло стиснутися в єдиний м'яз...

Одна думка — вижити!

Нарешті вдалечині щось замаячило... якийсь незрозумілий ледве виразний в тумані силует, який щомиті ставав більш чітким. Міст! Точніше його понівечений обстрілами кістяк, те, що залишилося і встояло перед викликом артилерійських залпів, те, що всім своїм виглядом говорило про марність намагань орків... Міст! Поцерблений, але не зломлений Міст, не раз він рятував бійців, які ховалися під його захистом від обстрілів, ніби кроти у своїх норах. Проте радості Алекса від того, що дісталися до своїх, судилося бути зовсім недовгою. Спо-

гади про ці хвилини будуть змушувати його здригатися ще тривалий час.

Як тільки вірний «Субару» досяг омріяного укриття і хлопці вийшли до тих, хто їх зустрів, почувся дикий і, як здавалося Алексу, жахливий свист. Три вибухи! Зовсім поруч! Очевидно, сепаратисти, коли побачили, як прикривають малопомітне авто, вирішили, що прибуло велике начальство, і спрямували всю свою артилерію в бік Моста! Оглушило! Зрадницький дзвін у вухах! Мутно у голові! Що таке?! Алекс ледве встиг помітити, як Жеку потягли кудись за руку..., рвонувся за ним..., не думаючи — просто інстинкт... Якби не інстинкт! Майже як недоумкуватий, що не помічає нічого навколо, Алекс знав — потрібно було просто бігти за Жекою!

Нора! Нора в основі моста! Скреготіння! Бахкання! Звідкись в руках опинилася цигарка. Затяжка... друга... третя... тремтіння в руках просто шалене... ще диму! Їдко, гірко, різко... Алекс куриє пожадливо... так, як ковтає воду людина, яка щойно гинула від спраги, але несподівано знайшла живильне джерело. Тремтіння потроху почало зникати. У сусідній норі хтось щосили молився: Господи, тільки не сьогодні, дай нам сил пережити це, тільки не сьогодні, Господи...

— Жека, знімай на телефон!

Алекса охопив відчай і страх бути заживо похованим під мостом разом із усіма.

Пізніше вони багато разів переглядали ці кадри. Освідчення в коханні дружинам, дітям, батькам. Як вони хотіли, щоб колись над своїми страхами можна було посміятися. Проте тоді було не смішно! Напруження в повітрі панувало таке, що кожне вимовлене слово було ніби чужим, ніби не з ними це відбувалося, але щохвилинний гуркіт над головами нагадував про зворотне.

Скільки це тривало? Дідько його зна! Проте в певний момент все стихло. Трохи почекавши, вирішили піднятися нагору. Дуже хотілося залишити цю нору, що так нагадувала могилу. Хотілося воскреснути. Вийшли! Раніше спалені будинки знову палали навколо. Біля моста розбита в хлам машина бійців, покорчений БМП, що стояв біля основи моста, а на вірному «Субарику», що стояв посеред дороги під мостом, — ані подряпини! Тільки диск уламком зачепило. Заговорений чи що? Із заціпеніння вивів голос, що пролунав за спиною:

— Двічі вижити за один день — ще треба вміти! З днем народження, пацани!

І ось він, зворотний бік медалі. Хвилину тому були за крок до смерті, а тут раптом поляна з'явилася з трьома пляшками коньяку та харчем фронтовим. Від таких змін може й башту знести. Негайно випити!!! Розігрітий коньяком та насичений адреналіном розум став малювати у свідомості різні картини і порівняння... і одне з них здалося Алексу смішним і щемливим водночас. Комп'ютерна гра. Він у ній. Він її герой. Фартовий, невразливий. Проте помилка в цій грі може бути тільки одна... і ціна її — ЖИТТЯ! Від цих думок холод оповив усе тіло і застряг глибоко у серці, та розуміння того, що живий, розігнало хандру. Ну, і коньяк, звісно, допоміг! Благословенний той, хто придумав коньяк!!!

«Субарик» заховали за бетонними блоками, по рації викликав Чорний і побажав Алексу довгих років життя, мирного неба над головою і повідомив, що їх із Жекою забере «швидка», яку одразу ж викликав по рації.

— Костян! Вітаю! Це Чорний. Тут двох фартових треба забрати з Моста, їх машину розстріляли у нас. Да, все чинно, вони самі навіть не подряпані!

Алекс сидів і слухав, як бійці весь час розривають радіо-ефір, але голос Чорного особливо виділявся металом.

За кілька годин примчалася бувала «швидка», і Алекс із Жекою попрощалися з Чорним по рації, потисли руки бійцям, що захищають Міст, стрибнули в машину до Костяна, де вже почувалися щасливими і у безпеці. Як же все просто. Для того, щоб зрозуміти, яка класна штука життя, досить просто відчути дихання смерті.

На межі Донецької і Дніпропетровської областей Алекса зустрів батько. Ніколи ще їх зустріч не була настільки щасливою і бажаною. Які ж міцні батьківські обійми, які чесні і вічні у своїй безкорисливості і чистій любові! Так закінчився, як тоді здавалося, найжорсткіший і небезпечний день у житті Алекса. Та насправді це був тільки початок. А починалося все так...

